

Arrest

nr. 324 970 van 11 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Rue Jules Brosteaux 15
5150 FLOREFFE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart Noord-Macedonische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 3 oktober 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Noord-Macedonië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart problemen te hebben gekend met haar ex-partners in Noord-Macedonië. Zij zou door beide partners mishandeld te zijn geweest. Haar eerste man, met wie verzoekster vier kinderen heeft, bedreigt hun kinderen omdat ze terug met verzoekster in contact staan. Verzoekster verklaart eveneens mishandeld te zijn geweest door haar tweede partner en zijn familie, zij zou verkracht zijn door de broer van haar tweede partner.

3. In de bestreden beslissing wordt echter terecht vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aantoont.

Verzoekster maakt de beweerde problemen met haar ex-partners immers niet geloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht als volgt geoordeeld:

“Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen:

- Ofschoon u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u zeven jaar in Kosovo verbleef (Verklaring DVZ, punt 10), stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u vier of vijf jaar in Kosovo verbleef (CGVS, p.7). Hiermee geconfronteerd stelde u dat het vier jaar was. U voegde hieraan toe dat u niet goed geslapen had en aan uw dochter dacht (CGVS, p.13), wat geen afdoende uitleg voor deze incoherentie is.*
- Ofschoon u tijdens uw eerste interview bij de DVZ verklaarde dat u uw ex-partner en zijn broer hoorde spreken over het verkopen van de nieren van uw dochter aan de Albanese maffia, liet u na dit aan te halen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hiermee geconfronteerd repliceerde u dat dit niet aan u gevraagd werd. Er werd u echter gevraagd om alle redenen te geven waarom u een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende, waardoor er logischerwijze wel van u verwacht kan worden dat u dit aanhaalt gezien uit uw interview bij de DVZ blijkt dat het hierbij gaat om uw concrete vluchtaanleiding. Uw verdere verantwoording, dat u een hele week slecht geslapen had en moe was, doet hier geen afbreuk aan (CGVS, p.13).*
- U stelde dat uw schoonbroer u een jaar voor uw persoonlijk onderhoud verkrachtte (CGVS, p.11). Tijdens uw eerste interview bij de DVZ stelde u echter dat het twee jaar geleden was (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd herhaalde u dat het een jaar geleden gebeurde (CGVS, p.13). Het louter ontkennen van uw eerste verklaringen vormt geen afdoende uitleg voor deze inconsistentie.”*

Ter verschoning van voorgaande tegenstrijdigheden verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar haar fysieke en mentale kwetsbaarheid en stelt dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden tijdens de beoordeling van haar verklaringen. Om haar betoog enigszins te kunnen ondersteunen brengt verzoekster echter geen enkel medisch document bij zodat dit een blote bewering blijft. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster teneinde een uitstel te bekomen van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS een doktersattest heeft voorgelegd waarin stond dat zij van 16 mei 2024 tot en met 31 augustus 2024 niet in staat was om te werken omwille van ziekte en psychologische decompensatie. Uit dit enig attest met summiere inhoud blijkt niet dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om juiste en coherente verklaringen af te leggen.

In het verzoekschrift wijzigt verzoekster nogmaals haar verklaring afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij zij aangaf dat zij in Kosovo vier jaar is verbleven en stelt thans dat zij wel degelijk gedurende zeven jaar in Kosovo verbleef. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Dat zij niet alle redenen voor haar vertrek uit

Noord-Macedonië aangaf wijt verzoekster aan stress doch elk gehoorgesprek brengt stress met zich mee, hetgeen geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Ook haar verweer dat het erg moeilijk is om zich te herinneren hoe lang geleden de vreselijke verkrachting precies plaatsvond is niet dienstig en werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal. Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent dergelijk essentieel element in haar vluchtrelaas doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen.

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift biedt derhalve geen concreet en dienstig verweer ten aanzien van de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Deze blijven derhalve onverminderd overeind.

De in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Zij zetten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig op de helling.

4. Hoe dan ook, los van het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk, zoals op goede grond wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, dat zij voor de door haar aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekster zich nooit tot de Noord-Macedonische autoriteiten heeft gewend om de problemen met haar ex-partners aan te geven.

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat huiselijk geweld in Noord-Macedonië nog steeds een wijdverspreid probleem is, doch blijkt uit de beschikbare informatie dat de Noord-Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om dit fenomeen te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penaliseren. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn of gemeenschapscentra en ngo's. Er zijn in Noord-Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. Noord-Macedonië ratificeerde in december 2017 het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (de Conventie van Istanboel) (inwerkingtreding 1 juli 2018) en ontwikkelde in navolging hiervan drie nationale actieplannen. Het doel is huiselijk geweld drastisch te verminderen en in deze tot een nultolerantiebeleid te komen.

Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar verschillende verslagen, noch kan zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming onder meer op het vlak van intra-familiaal geweld. Evenmin volstaan de loutere verwijzing naar en het citeren uit algemene informatie om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat zij weet dat de Noord-Macedonische autoriteiten haar niet zouden kunnen beschermen en dat de bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten ontoereikend is dient opgemerkt dat dit louter een hypothese is waarvoor verzoekster geen concrete elementen kan aanbrengen.

Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten

hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Wat betreft verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij geen familiaal netwerk heeft in Noord-Macedonië waarop zij zich kan steunen, dient opgemerkt dat de aangehaalde motieven van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren. In dit verband wordt erop gewezen dat er geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift of uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Noord-Macedonië sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

6. Verzoekster toont gelet op het voorgaande dan ook niet aan dat ze bij een terugkeer naar Noord-Macedonië een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

7. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

8. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. Adv VzP stelt dat de dominus litis haar op de hoogte heeft gebracht van de vrijwillige terugkeer van VzP naar haar herkomstland. De dominus litis zou de Raad hiervan op de hoogte brengen. Ze gedraagt zich bijgevolg naar de wijsheid van de Raad wat het belang betreft.”

5. Het betoog van de voor verzoekende partij op zitting van de Raad aanwezige advocaat doet geen afbreuk aan de eerder in de beschikking van 28 januari 2025 gedane vaststellingen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging of hervorming van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting deelt de advocaat van de verzoekende partij mee dat de verzoekende partij vrijwillig naar haar herkomstland vertrokken is alvorens het resultaat van haar verzoek om internationale bescherming af te wachten. Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich niet op het grondgebied van België. De verzoekende partij had nochtans aan de Belgische overheden gevraagd om haar een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

De advocaat van de verzoekende partij stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810*), wat in deze zaak niet het geval is.

6. Daarom moet worden besloten dat verzoekende partij niet langer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang. Wegens het gebrek aan het wettelijk vereiste belang, is het beroep onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS